

РЕШЕНИЕ

№ 37137

гр. София, 25.09.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 81 състав, в
публично заседание на 24.09.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Стоян Тонев

при участието на секретаря Лилия Благоева, като разглежда дело номер **7335** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс във вр. с чл.172 ал.5 от Закона за движение по пътищата /ЗДВП/.

Делото е образувано по жалба на М. Д. М. от [населено място], чрез адв. С., срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка /ЗППАМ/ №1235/26- 4332-002920 от 10.06.2026г. издадена от Б. Г. на длъжност мл. автоконтрольор в ОПП –СДВР за налагане на ПАМ по чл. 171, т.1, б.“ з“, „аа“ от ЗДВП - временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач който при управление на моторно превозно средство е извършил нарушение по чл. 182, ал. 1, т. 5, за което е предвидено налагане на наказание лишаване от право да се управлява моторно превозно средство – до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от един месец .

В жалбата се твърди незаконосъобразност на оспорената заповед, Претендира се, че е нарушен принципа за съразмерност. Нарушението било извършено известен период преди издаването на заповедта, а целта на ПАМ е да пресече веднага опасността от извършване на нарушения от страна на водача. Акцентира се на това, че жалбоподателят бил активен водач на таксиметров автомобил и е управлявал МПС и след извършване на претендираното нарушение и до датата на ЗППАМ няма констатирани нарушения. По изложените съображения се иска отмяна на оспорената заповед. В съдебно заседание, жалбоподателят, редовно и своевременно призован, не се явява и не се представлява.

Ответникът мл. автоконтрольор в Отдел „Пътна полиция“ –СДВР, редовно и своевременно призован, не се явява, представлява се от юрисконсулт К., която оспорва жалбата и намира ЗППАМ за законосъобразна, като представя писмени бележки в подкрепа на тезата си. Заявява

претенция за присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Съдът като взе предвид доказателствата по делото и становищата на страните, приема за установено следното:

С оспорената заповед от 10.06.2026г. на жалбоподателя – таксиметров водач, на основание чл. 171, т.1, б. “з”, „аа“ от ЗДвП и въз основа на съставен акт за установяване на административно нарушение/АУАН/, е наложена принудителна административна мярка – временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач който при управление на моторно превозно средство е извършил нарушение по чл. 182, ал. 1, т. 5, за което е предвидено налагане на наказание лишаване от право да се управлява моторно превозно средство – до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от един месец. Горната ПАМ е наложена с оглед това, че на 17.04.2026г. около 11,47 ч. в [населено място] по [улица]с посока на движение от [улица]към аерогара“В. Л.“, жалбоподателят е управлявал МПС- л. а. „Ф. К.“ с рег. [рег.номер на МПС] , собственост на „Порше лизинг „ЕООД, със скорост от 87 км/ч., при приспаднал толеранс от 3 км/ч. в полза на водача, при ограничение на скоростта от 40 км/ч., въведено с пътен знак В 26, в населено място. Нарушението било заснето с АТСС CORDON М 2 с № MD1196. Съставен е АУАН от 10.06.2026г. по преписка К0 6 № 61286/26г. и декларации по чл. 188 от ЗДвП.

Видно от приложени декларации по чл. 188 от ЗДвП, горното МПС е било управлявано от жалбоподателя.

С оглед установеното от фактическа страна, след преценка на допустимостта на жалбата, и след като извърши проверка на обжалвания акт по чл. 168, ал. 1 от АПК, съдът прави следните правни изводи:

По делото са приложени документите от административната преписка, вкл. декларации, АУАН,ЗППАМ, снимков материал, заповеди за компетентност, както и представените от жалбоподателя, в т.ч. медицинска документация, разкриваща влошено здравословно състояние на водача, удостоверение за водач на лек таксиметров автомобил, изд. от ИА“АА“, разрешение за извършване на таксиметров превоз, изд. СО, дирекция„Транспорт“, пътна книжка.

След като извърши цялостна проверка на законосъобразността на оспорения административен акт на основание чл.168, ал.1, във връзка с чл.146 от АПК съдът направи следните правни изводи: Съдът намира, че жалбата е подадена от активно легитимирана страна, адресат на оспорената заповед, чиито права и законни интереси са неблагоприятно засегнати от нея и е подадена в срок, поради което е допустима. Разгледана по същество, е неоснователна поради следните съображения:

На основание чл. 172, ал.1 от ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1 от същия закон се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Определянето на тези служби е в правомощията на министъра на вътрешните работи, с оглед разпоредбата на чл. 165, ал. 1 от ЗДвП. С оглед представените заповеди, издадени съответно от Министъра на вътрешните работи и от Директора на СДВР, съдът намира, че атакуваният административен акт е издаден от компетентен орган.Приложена е и заповед на директора на СДВР, видно от която издателят на оспорената ЗППАМ, заема посочената в ЗППАМ длъжност.

Заповедта в необходимата писмена форма и съдържа изискуемите реквизити по чл. 59, ал. 2 от АПК. Издадена е въз основа на съставен АУАН, приложен към административната преписка, като описаните в акта фактически установявания за извършено административно нарушение съставляват едновременно и фактически обстоятелства за издаване на оспорената заповед. Съгласно Тълкувателно решение № 16/31.03.1975 г. на ОСГК на ВС е допустимо мотивите да

предхождат издаването на акта и да се съдържат в друг документ, съставен с оглед предстоящото издаване на административния акт или да бъдат изложени допълнително, когато с това се постигат целите, които законодателят е преследвал с изискването за мотивиране. В случая, оспорената заповед от 10.06.2026г. е издадена въз основа на акт за установяване на административно нарушение от същата дата, съдържащ описание на фактическата обстановка, касаеща установеното нарушение, като такива се съдържат и в оспорената заповед.

Не се констатираха съществени нарушения на административнопроизводствените правила при издаването на заповедта.

Според разпоредбата на чл. 171, т.1, буква “з”, подбуква „аа“ от ЗДвП в относимата част - „За осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилагат следните принудителни административни мерки: временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач:... който при управление на моторно превозно средство е извършил нарушение по този закон, за което е предвидено налагане на наказание лишаване от право да се управлява моторно превозно средство - до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от:... един месец - за нарушението по чл. 182, ал. 1, т. 5...“.

По делото няма спор и се установява от приетите по делото писмени доказателства, в т. ч. АУАН, декларации, снимков материал от АТСС, че на 17.04.2026г. в [населено място] по [улица], жалбоподателят е управлявал л. а. „Ф. К.“ с рег. [рег.номер на МПС], собственост на „Порше лизинг „ЕООД със скорост от 87 км/ч., при приспаднат толеранс от 3 км/ч. в полза на водача, при ограничение на скоростта от 40 км/ч., въведено с пътен знак В 26, в населено място, респективно разрешената скорост за движение в населено място е била превишена с над 40 км/ч., което отговаря на нарушение по 182, ал. 1, т. 5 от ЗДвП. Според приложената по делото разпечатка от автоматизираното техническо средство, отчетената скорост на лекия автомобил е 90 км/ч., като от последната, в съответствие с чл. 16, ал. 5 от Наредба № 81213-532 от 12.05.2015 г., са приспаднати 3 км/ч, представляващи максимално допустимата грешка за АТСС.

Предвид горното съдът счита, че в случая са били налице предпоставките на чл. 171, т.1, буква “з”, подбуква „аа“ от ЗДвП тъй като скоростта на движение на управляваното от жалбоподателя МПС е по-висока от максимално разрешената скорост за движение в населено място с над 40 km/h. Последното налага незабавно предприемане на една от мерките по чл. 171 от ЗДвП, свързани с безопасността на движението по пътищата.

По силата на чл.1,ал.2 от ЗДвП, целта на този закон е да се опазват животът и здравето на участниците в движението по пътищата, да се улеснява тяхното придвижване, да се опазват имуществото на юридическите и физическите лица, както и околната среда от замърсяването от моторните превозни средства. Целта на прилагането на процесната ПАМ по чл. 171 от ЗДвП е осигуряване на безопасността на движението по пътищата и преустановяване на административните нарушения. Защитените обществени отношения са с висока значимост, като управлението на МПС е правно регламентирана дейност, източник на повишена опасност за здравето и живота на участниците в движението по пътищата. С оглед значимостта на засегнатите обществени отношения - безопасността на участниците в пътното движение, както и че наложената принудителна административна мярка е в срока, предвиден в закона, съдът намира, че последната е съобразена и с целта на приложимия закон - осигуряване безопасността на движението по пътищата, както и с принципа за съразмерност по чл. 6 от АПК, а доводите на жалбоподателя, който като водач на таксиметров автомобил извършва по занятие превоз на пътници,предполагащо стриктно съблюдаване на изискванията за безопасността на движението, в обратен смисъл, са неоснователни.

По изложените съображения съдът намира, че обжалваната заповед е законосъобразна, а подадената срещу нея жалба следва да се отхвърли, като неоснователна.

При този изход на спора, предвид заявеното искане и на основание чл. 143, ал. 3 от АПК, на ответника по оспорването се дължат разноски за юрисконсултско възнаграждение в минимален размер, възлизащ на 102, 26 евро, определен съобразно чл. 37, ал. 1 от Закона за правната помощ и чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Ето защо и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, АССГ в настоящия състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на М. Д. М. от [населено място], чрез адв.С., срещу ЗППАМ №1235/26-4332-002920 от 10.06.2026г. издадена от Б. Г. на длъжност мл. автоконтрольор в ОПП –СДВР за налагане на ПАМ по чл. 171, т.1, б. “ з“, „аа“ от ЗДвП.

ОСЪЖДА М. Д. М. с ЕГН [ЕГН] да заплати на СДВР разноски по делото в размер на 102, 26 евро.

Решението, на основание чл. 172, ал. 5 от ЗДвП, не подлежи на обжалване.

Препис от решението да се изпрати на страните.

СЪДИЯ: